

Een Goddelijk appèlwoord in bewogen dagen

Ds. C. de Jongste - Ezechiël 33:11

Zingen: Psalm 51: 7
Lezen: Ezechiël 33: 1-20
Zingen: Psalm 103: 7, 8, 9
Zingen: Psalm 25: 4, 7
Zingen: Psalm 130: 4

Ook in de afgelopen week zijn er in deze wereld, ook in ons *land*, weer velen de weg van alle vlees gegaan. Ja, we kunnen de kring kleiner maken; ook in onze *gezindte* zijn er lege plaatsen gekomen door sterfgevallen. We lezen er dagelijks van in ons dagblad: na een ernstige ziekte of... plotseling door een hartaanval of ernstig ongeval. Dan staat daar een naam; deze of die is niet meer.

Uw naam stond er de afgelopen week níet bij. En daarom mogen wij hier vandaag nog zijn in Gods huis. Dan zijn we nog de toonbeelden van Gods lankmoedigheid en Zijn taai geduld. En dan moet u nu maar eens niet naar anderen kijken. Nee, kijkt u maar naar uzelf. Want wij allen, ja, állen zijn er nog de toonbeelden van dat God geen lust heeft in onze dood, maar daarin dat de goddeloze, de zondaar, de stervende, zich zou bekeren en leven.

We hebben zojuist een rouwpsalm gezongen. Was het een wonder dat het niet was vanwege uw sterven? Dat had toch gekund? Kinderen, ook jullie kunnen sterven. Je bent er niet te jong voor om te sterven. Maar nu bent u, en nu ben jij nog in het heden der genade; de Heere had geen lust in uw en jouw dood.

Voelen we, gemeente, iets van de ernst van het sterven? Die ernst van het sterven moet nu ook de ernst van het leven met zich meebrengen. De Heere maakt er ook ernst mee; Hij wil het ons bij monde van Ezechiël nog toeroepen dat we ons tot Hem zouden bekeren.

Ezechiël, als een getrouw wachter op Sions muren, moest zelfs in Babel deze boodschap brengen. Het volk van Israël verkeerde daar in de ballingschap. Waarom? Vanwege hun zonden.

De ballingschap duurde alweer zo lang. Zouden ze ooit nog terug kunnen keren naar Jeruzalem? Om daar de tempel te herbouwen, de dienst des Heeren te aanschouwen en de offers te mogen brengen?

Ezechiël heeft een boodschap voor dat volk dat daar gevangen zit in de ballingschap van Babel. Hij mag de bazuin aan de mond zetten en een helder geluid voortbrengen. Hij roept het hen toe: 'Bekeert u!'

En zoals dat toen was, mag die bazuin nu ook tot ons klinken vanuit het Woord des Heeren, hetgeen we met de hulp des Heeren gaan overdenken.

Het woord van onze tekst kunt u opgetekend vinden in Ezechiël 33 en daarvan het elfde vers. Ezechiël 33 vers 11 is het uitgangspunt van onze overdenking. Wij lezen daar Gods Woord en onze tekst aldus:

Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?

We beluisteren in deze tekstwoorden: Een Goddelijk appèlwoord in bewogen dagen.

We letten er daarbij in drie gedachten op hoe die God van onze tekstwoorden getekend wordt als:

1. Een eedzwerend God. *Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE.*
2. Een ontfermend God. *Zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve.*
3. Een nodigend God. *Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?*

Dus in deze dienst gaat het over een Goddelijk appèlwoord in bewogen dagen. En we letten op die God Die hier spreekt als een eedzwerend God, als een ontfermend God en als een nodigend God.

1. Een eedzwerend God

Wanneer we letten op het tekstverband in Ezechiël 33, dan gevoelen we wel dat het niet best gesteld is met die ballingen daar in Babel. Veel van die ballingen vonden het wel best in Babel. Ze hadden helemaal geen verlangen om terug te keren naar Jeruzalem.

Dat is wat! Je thuis voelen terwijl je in de macht van de vijand verkeert. En toch, ook daar heeft de Heere nog een profeet gezonden, opdat Zijn Woord verkondigd zou worden. Opdat Hij Zijn genade ook daar zou bewijzen, dwars door het oordeel van de ballingschap heen.

En wij, verkeren we eigenlijk allemaal niet in ballingschap? Zijn we van nature niet allemaal in de macht van de satan? We zwerven toch om buiten het paradijs dat we verlaten hebben, het paradijs dat we moesten verlaten vanwege onze zonde. En te midden van die ballingschap, onder die macht van de satan, zwerven we nu over deze aarde. Meer zijn we toch niet?

En dan het wonder: het Woord van genade wordt ook vandaag nog welmenend en ernstig aan uw en jouw hart gelegd. Niet omdat ik dat wil, maar in de eerste plaats omdat God het wil. Als een eedzwerend God.

Wat zijn er ook in ons vaderland miljoenen mensen die vandaag niet komen onder het geklank van de bazuin van het evangelie. Wat een enorme tegenstelling met u, met jou. Dat moest ons hart toch wel verbreken? De Heere laat ook vandaag nog aan ons hart kloppen; Hij laat het Woord nog verkondigen!

Gods Woord, ja ook het gedeelte van Zijn Woord wat nu voor u open ligt, komt eenmaal terug. Beseffen we dat de Heere op Zijn Woord terugkomt bij ons sterven, én in de dag der dagen? Hij komt ook op het woord van deze preek terug. Hij zal het vragen: Wat hebt u met dat Woord gedaan? En wat zal het zijn als al die woorden tegen u of jou getuigen moeten. Terwijl de Heere - ook vandaag weer - als een eedzwerend God wil betonen een ontfermend en nodigend God te zijn. Waar er niemand wordt uitgesloten die heden Zijn Woord hoort.

Wat maakt de Heere dan een onderscheid. Of niet...? Hoe velen die vannacht of vandaag brooddronken bezig waren of zijn om feest te vieren, buigend voor de wereldse afgoden van deze tijd. Die niet beseffen dat ze een ziel meedragen voor de eeuwigheid. Ons wordt het vandaag nog aangezegd: 'Bekeert u, bekeert u, want waarom zoudt gij sterven!'

De Heere zegt dat niet zomaar; Hij zweert daarbij, als bij Zichzelf. Misschien zegt u wel: God hoeft toch niet te zweren? Zeker niet, want God spreekt altijd de waarheid. Dat is immers Zijn Naam! Hij is de waarachtige! Zal Hij het zeggen en niet doen? Zal Hij het spreken en niet bestendig maken? Hij is waarachtig in zijn bedreigingen; Hij is ook waarachtig in Zijn beloften. Hij is waarachtig in het woord van onze tekst: ernstig en welmenend!

Wat zegt de Heere Jezus van het Woord des Heeren? *Uw Woord is de wáárheid* (Joh.17:17). En ondanks die zekerheid, wordt ons tekstwoord door de Heere Zelf eedzwerend ingeleid met de woorden: *Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE.*

Tot wie spreekt de Heere? Tot *hen*, zo zegt ons tekstwoord. Wie zijn dat? Dat zijn nu die ballingen daar in Babel. Wel, zij moeten de boodschap horen. Hij moet hen gaan waarschuwen. Waarschuwen voor de grote Godsontmoeting, ja voor de nimmer eindigende eeuwigheid.

Spreeken wij daar ook over met onze kinderen? Van Ezechiël staat er dat hij zéér getrouw was. Hij heeft in opdracht van de Heere de ballingen in Babel veel vermaand, gewaarschuwd en onderwezen. Ouders, hebt u dat ook niet beloofd, om in alle getrouwheid uw kinderen te onderwijzen? Dat we onze kinderen eens apart nemen en wezenlijke dingen met elkaar bespreken en hen onderwijzen. Om ze er op te wijzen: Kinderen, jullie zijn gedoopt, we zijn afgezonderd, we hebben de Woorden Gods. Kinderen, ook jullie zijn op weg en reis naar de eeuwigheid.

Is er dan na deze preek geen aanleiding om daar - voor het eerst of opnieuw - met uw kinderen over te spreken? Om als u zo na de kerkdienst thuis komt, met de kleinste tot en met de grootste eens te spreken over wat nodig is om God te ontmoeten. Of vindt u dat niet nodig? Vindt u daar vandaag geen aanleiding toe?

Ik zeg het, als in de voetstappen van Ezechiël, met klem, maar ook met grote liefde: We zijn op reis naar de Godsontmoeting. Het kan morgen, ja het kan vandaag nog eeuwigheid worden, voor u, ouderen, voor jullie, jongeren, ja zelfs jullie, kleine kinderen in ons midden. Mogen we het in alle teerheid vragen: Ouders, hebt u ze dan genoeg gewaarschuwd? Hebt u de aanleidingen en gelegenheden om over deze zaken te spreken, aangegrepen? En al moet u dan eerlijk bekennen dat er zo weinig of misschien wel nooit gesproken wordt over deze wezenlijke zaken, wil ik het u ernstig vragen: Wilt u er vandaag dan eens een begin mee maken?

Het is naar het bevel des Heeren dat ook Ezechiël de bazuin moet laten horen. En zo is het nu nog dat al Gods geroepen en getrouwe knechten de bazuin van Gods Woord moeten laten horen; het is immers Gods eigen opdracht.

Wat kan het in het hart van Gods knechten toch leven: Hoe zal ik toch zuiver kunnen bazuinen? Het is immers een ernstige zaak. Want als Gods knechten niet zuiver bazuinen, en u gaat verloren, zal uw bloed ook van hun handen geëist worden. Daarom zal het bazuingeluid van Gods knechten slechts moeten bestaan uit het naspreken van Gods Woord en het uitleggen naar de zin en mening van Gods Geest. Want er staat ook in Gods Woord dat als de bazuin wel zuiver geklonken heeft, en u zult niet gehoord hebben, dan zal de goddeloze, die nu reeds los van God is, eeuwig los van God zijn. Hij of zij zal dan sterven in zijn of haar ongerechtigheid.

Met deze ernstige woorden legt de Heere ook vandaag met klem de noodzaak van bekering aan *ons* hart. Opdat we als een arme zondaar met dit ernstige woord werkzaam mochten zijn aan de troon der genade. Opdat we biddend zouden luisteren en smekend zouden preken in het licht van de eeuwigheid. Iedere preek moet immers staan in het licht van de nimmer eindigende eeuwigheid.

Tot *hen*, zo zegt ons tekstwoord. We hebben reeds gezegd dat het hier gaat om de ballingen in Babel. Ze staan ons getekend in het tiende vers van ons teksthoofdstuk: *Daarom, gij mensenkind, zeg tot het huis Israëls: Gijlieden spreekt aldus, zeggende: Dewijl onze overtredingen en onze zonden op ons zijn, en wij in dezelve versmachten, hoe zouden wij dan leven?*

Weet je wat die ballingen nu zeggen in Babel?: ‘Het is om onze zonden. Het is om onze ongerechtigheid.’ Maar ze zeggen er nog wat bij: ‘We komen in de *gevolgen* van de zonde en ongerechtigheid om, we versmachten er in, we sterven er in!’

Als we wat nauwkeuriger letten op deze uitroep dan zien we dat ze vooral letten op de gevolgen van de zonde. Ze roepen het uit: ‘Hoe zullen wij leven?’ Het volk in ballingschap vreest te moeten omkomen; het ziet de dood in het aangezicht.

Wat betekent dat: de dood in het aangezicht? Wat heeft dat voor ons te zeggen? Het is de spiegel die de Heere ons voorhoudt; ook wij zullen eenmaal sterven. Maar nu gaat het er om: hoe zullen we sterven? Zonder God leven is zonder God sterven. Maar als we met die God mogen leven, dan kunnen we ook sterven, dan kunnen we God ontmoeten.

Is het niet dat we allemaal een keer moeten sterven? Is het niet dat we eigenlijk allen reeds stervende zijn? Het leven is toch niet meer dan een gestadige dood? Jongens en meisjes, je wilt graag groot worden, je wilt nog maanden, ja zelfs jaren leven, oud worden... en dan? Vergeet toch niet dat elke dag, ja elke polsslag moet worden afgetrokken van de genadetijd van ons leven. We zijn stervende. Gods Woord spreekt er van: ‘Gij zult de dood sterven.’ In de grondtekst staat er letterlijk: ‘Stervende zult gij sterven.’

Dat moeten die ballingen ook ervaren; ze zien de dood in ogen. Hoor ze het uitroepen: ‘Hoe zouden we toch leven, we komen om, we versmachten in de gevolgen van de zonde.’ Ach, ze leven daar in Babel onder de tirannie van koning Nebukadnezar en zijn opvolgers. Er is niets van te verwachten.

En hoe is het met ons? Leven we niet onder de tirannie van satan en zijn trawanten? Een voorzichtig verdrag met de hel gemaakt, onder koning satan gekomen... Ja, die vorst der duisternis sleept ons in het naar verderf, die eeuwige nacht. Is er dan nog wat te verwachten?

Nee, maar nu wordt ons nog het licht van het evangelie ontstoken. Wat een bemoeienis maakt de Heere nog, met u, met jou, als toonbeelden dat de Heere geen lust had in onze dood. Niet in de afgelopen week, niet in de afgelopen maand, niet in ons achterliggende leven. Misschien wel eens op de rand van de dood geweest... maar de Heere had geen lust in onze dood; we zijn nog in het heden der genade.

Zeg tot hen: *Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE.* Hij leeft! De wereld zegt: 'God bestaat niet.' En er zijn zelfs theologen, die de naam van theoloog natuurlijk niet waard zijn, die zeggen dat wij God gemaakt hebben in plaats dat God ons geschapen heeft. Bij de levend gemaakte dichter is het echter heel anders, als hij er van mag zingen: 'Hij is de God Die leeft en aan mijn ziel het leven geeft.'

En Gods Kerk mag het hem nazeggen. Ze mogen het weten een levende God te hebben. Ze zijn in die God begrepen als de almachtige, getrouwe Verbondsgod. Want zo openbaart Hij zich in onze tekst; er staat: *spreekt de Heere HEERE*, de Adonai Jehovah. De Sterke, de Almachtige, de Soevereine, de Bezitter van Zijn volk; en niemand zal ze uit de hand des Heeren rukken. Hij is ook de getrouwe Verbondsgod. We horen de dichter: 'Hij is zo getrouw als sterk; Hij zal Zijn werk voor mij volenden.'

Zijn naam betekent ook: de Ik zal zijn Die Ik zijn zal, de Ik ben Die Ik ben. En zo spreekt de Heere nu tot dat volk dat in de ballingschap verkeert en roept het hun toe: 'Ik leef, spreekt de Heere HEERE.' Ja, *zo waarachtig als Ik leef*, hebben onze vertalers vertaald. Hij is die waarachtige God, Die niet liegen kan.

We hebben in onze tekst te doen met een welmenend God, een eedzwerend God. Wij geloofden de duivel zonder dat hij een eed zweerde in het paradijs. Wij geloven nog menigmaal de influisteringen van die vorst der duisternis, als hij het ons influistert: 'Het valt wel mee hoor, met die zonde.' En we geloven de satan en we doen de zonde terwijl we die juist moeten laten.

In ons tekstvers spreekt de Heere. En nu hoeft de Heere geen eed te doen en toch doet Hij het. Opdat we onder de indruk zouden komen van Zijn waarachtigheid. Hij zweert immers bij Zichzelf, als de Almachtige, de Getrouwe, de Verbondsgod, tot het huis van Israël, tot dat afgezonderde volk.

Zijn wij ook niet afgezonderd? We zijn toch op het erf van het verbond geboren? Het teken en zegel van het verbond is op onze voorhoofden! We hebben dat grote voorrecht dat ons de Woorden Gods zijn toebetrouwd. Ook het Woord wat we nu behandelen, waarin de Heere het eedzwerend ons toeroept: *Zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve.*

Hierin zien we in het bijzonder ook hoe God in de tekst tot ons komt als een ontfermend God. En dat is onze tweede gedachte:

2. Een ontfermend God

De bazuinklanken moeten dus klinken. Niet alleen bij Ezechiël, ook bij Jesaja was dat zo. Denk aan Jesaja 58 waar het ook letterlijk staat opgetekend in het eerste vers: *Roep uit de keel, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin!*

Waarom moest Jesaja zijn stem verheffen en wat moest hij hun toeroepen? Wel, in het vervolg van dat eerste vers staat de opdracht en inhoud van de boodschap van Jesaja: *Verkondig Mijn volk hun overtreding en het huis Jakobs hun zonden*. Opdat ze zich niet zozeer met de gevolgen van de zonden zouden bezig houden maar dat ze bepaald zouden worden bij de óorzaak van al deze ellende. De oorzaak van deze ellende is immers de zonde zelf!

Het wordt ons vandaag ook aangezegd: *Roep uit de keel, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin, en verkondig Mijn volk hun overtreding en het huis Jakobs hun zonden!* Of hebt u geen zonden? Hebt u het er goed afgebracht in de afgelopen week? De Goddelijke wet wordt u zondag aan zondag voorgehouden opdat we ons hieraan zouden spiegelen in al hetgeen we gedaan hebben. De Heere spreekt ons ook in het voorhouden van de wet nog zo ernstig aan. Hij spreekt immers allereerst en allermeeest door Zijn Woord!

Maar de Heere spreekt toch ook door Zijn daden? Jazeker, de Heere spreekt in alles wat ons wedervaart. In het bijzonder zien we dat wanneer ernstige omstandigheden ons treffen; hierin komt er nog een sprake Gods tot ons. Maar, nooit vergeten hoor, in aansluiting daarop spreekt de Heere bovenal door Zijn Woord! En Hij *roept* ons ook door Zijn Woord. Door een ernstige omstandigheid in ons leven, een ongeluk of een sterfgeval van een familielid word je niet bekeerd. Het moet je wel stilzetten op de levensweg. Het wordt ons in die omstandigheden wel bijzonder toegeroepen: *sta stil en bezin u!* Maar de Heere roept zaligmakend altijd door Zijn Woord.

Ook vandaag roept Hij; Hij roept en Hij nodigt. Hij zweert bij Zichzelf! Bij monde van Ezechiël roept de Heere het nog: *‘Toe toch, Mijn volk, bekeert u! Ik heb u afgezonderd van de wereld, u draagt het teken van het verbond.’* Het grote voorrecht dat u de Woorden Gods zijn toebetrouwd, hebt u van Hem ontvangen. Zijn Woorden kunnen ons wijs maken tot zaligheid!

Hebben we er zó wel eens mee geworsteld? Hebben we er de *afgelopen week* nog mee geworsteld? Voor ons gezin? Voor de gemeente? Bovenal, geworsteld voor uw of jouw eigen zielenheil? Het is immers een *persoonlijk* woord! Het is niet alleen voor dat volk van Israël, het is niet alleen een woord voor de gemeente als geheel, het is ook een persoonlijk woord tot ú!

Een ieder wordt het hier persoonlijk toegeroepen: *Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve.*

Het is alsof de Heere wil zeggen: *‘Dat is Mij nu aangenaam; dat de geroepenen tot Mij komen. Dat de goddeloze zich bekere van zijn weg.’*

U begrijpt wel, dan bedoelt de Heere hier met die goddelozen niet allereerst die Babyloniërs, die onderdrukkers. Nee, de Heere heeft het hier over Zijn eigen bondsvolk Israël, dat tegelijkertijd ook het nageslacht van Jakob is.

Wat betekent dat: kinderen van Jakob te zijn? Jakob ziet op de zondige aard van dat volk. Maar nu ontving Jakob een nieuwe naam, hetwelk ziet op de genade Gods: Israël! En nu spreekt de Heere dat volk hier op twee manieren aan. Enerzijds als een volk dat zo begenadigd is omdat ze het Woord Gods mogen hebben. Anderzijds als een volk dat toch 'kinderen Jakobs' genoemd moet worden vanwege hun zondige aard. De Heere zegt het ook bij een andere profeet: *Ik, de HEERE, word niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs, niet verteerd* (Mal.3:6).

Is dat voor u ook een wonder geworden, nog niet getroffen te zijn door de zeis des doods? Die zeis die daar gaat door het gras. Door het oude gras, maar ook door het jonge gras. Het staat er immers toch in Psalm 103 vers 8: 'Gelijk het gras is ons kortstondig leven'? Moet het ons niet verwonderd doen staan, dat de Heere het heeft betoond: Ik heb geen lust in uw, in jouw dood. De Heere heeft lust in wat anders. Luister maar naar onze tekst: *Maar daarin heb Ik lust* - dat is Mij nu aangenaam - *dat de goddeloze zich bekere van zijn weg.*

De goddeloze, iemand die los en leeg van God is, wordt hier aangeroepen om niet voort te gaan op die brede weg naar het verderf, maar om de knieën te buigen voor de Heere. Niet voor de afgoden van deze eeuw, maar zich te bekeren tot die God des levens.

'Ja', zult u zeggen, 'bekereren? Maar dat kunnen we toch niet?' Ik moet u wel gelijk geven, maar durft u deze tekst dan uit Gods Woord te schrappen? O gemeente, als *wij* de Bijbel zouden moeten schrijven, dan zouden we misschien geneigd zijn om onszelf in lijdelijkheid te verliezen. Dan zouden we de tekst misschien hebben vertaald als: 'Och, mochten we ons nog eens bekeren en mocht het nog eens gebeuren, dat...'

Nee, gemeente, dat staat er niet. Het is natuurlijk wel waar dat het loutere genade is, maar de Heere neemt ons als het ware in de klem van het Woord! En ondanks dat we ons van onszelf dan niet kunnen bekeren, staan we toch schuldig aan zijn *oproep* tot bekering.

En dat moet ons nu brengen als arme zondaren aan de troon der genade, waar de grootste der zondaren welkom is. Is er ooit eentje afgewezen die in zijn zonde en ellende zich ter genezing tot Hem wendde? Kijkt u maar in uw Bijbel: niet één is er afgewezen. Want al wat de Vader aan Christus geeft zal tot Hem komen en wie tot Hem komt zal geenszins worden uitgeworpen.

Hoe komen ze dan? Als bezittende mensen? Als rijke mensen? Als rechthebbende mensen? Denkt u dat echt? Wat zegt Gods Woord? Ze komen als ellendigen, als armen, als diegenen die de dood voor ogen zien. En ze moeten het dan nog belijden ook: 'Het is verdiend vanwege mijn zonden, vanwege mijn ongerechtigheden.'

Is dat ook de noodkreet van uw hart? Van jouw hart? Het uit te moeten roepen: 'Hoe zal ik toch leven, terwijl ik de dood verdiend heb? Ik moet omkomen als de Heere in het recht zou treden.' Het in te moeten leven:

Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig, HEER';
Uw oordeel rust op d' allerbeste wetten;
Uw loon, Uw straf beantwoordt aan Uw eer!

De Heere te moeten toevallen in Zijn heilige rechtvaardigheid. Dat zijn nu juist die tekenen van een waarachtige bekering. Dat is nu die bekering die gewerkt wordt door Gods Geest. Dan wordt zonde, zonde voor God; schuld, schuld voor God!

Bent u vanochtend zo opgestaan? Bent u met schuld opgestaan? Als de Heere gaat ontdekken, dan ga je zien dat de hele wereld onder de vloek en de toorn van God ligt. Maar dan ga je ook nog meer zien; dan wordt het *persoonlijke* schuld. Hoe kom ik ooit nog met God verzoend?

De Heere laat het ons heden nog verkondigen, Hij laat het ons nog toeroepen. Hij nodigt: *Daarin heb Ik lust, dat de goddeloze* - die daar los en leeg van God leeft, ja ook dat keurige kerkmens - *zich bekere van zijn weg en leve!*

Paulus schrijft er over: *Er is niemand die God zoekt. Allen zijn zij afgeweken* (Rom.3:11-12). En bij die laatste woorden citeert Paulus ook de psalmdichter. Dus in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament, ja tot op de dag van vandaag toe: niemand is er die naar God zoekt. Maar nu het wonder: in het woord van de prediking zoekt de Heere nog naar zondaren. En in Zijn naam moet het u heden worden toegeroepen; ja *mág* het u nog worden toegeroepen: *Daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve!*

Wat laat de Heere zich nog met ons in! Met een zondaarsvolk. Of kunt u, kun jij het verder brengen? Bent u als een farizeeër, rijk en verrijkt? De zakken vol met goede werken? Of is het als bij de tollenaar achterin de tempel? Die had helemaal niets. Niets? Ja, toch wel; hij had schuld. Maar er staat nog meer van hem: hij ging gerechtvaardigd naar zijn huis. En die farizeeër? De Heere zendt hem ledig weg.

Toe, heb toch acht op zo'n grote zaligheid, die de Heere ons nog verkondigt. Want hoe zullen we toch ontvloden als de toorn van God ontbrandt in ons stervensuur en nooit meer zal worden uitgeblust? Voelt u, voel jij de ernst van het Woord van God? Voelt u, voel jij de welmenendheid van het Woord des Heeren? Straks zullen wij allen, in die dag der dagen, staan voor die Rechter van hemel en aarde. Dan zullen we worden geoordeeld over de prediking, ja ook over deze preek; hoe de prediking is gebracht, maar ook hoe die is ontvangen.

Let dan eens op het Woord des Heeren: *Dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve!* Hoort u het? *En leve!* Eeuwig leve! Want waar de Heere dat nieuwe leven schenkt, dan zal dat de eeuwigheid verduren. Dat nieuwe leven zal nooit meer sterven. Het nieuwe leven wordt wel aangevochten, het nieuwe leven komt wel in de strijd; maar dat nieuwe leven, dat geestelijke leven uit God, dat zal nu nooit meer sterven. En daarom zegt de Heere het nog in Zijn Woord: 'O, dat ze zich dan toch bekeren en leven zouden! Ja, eeuwig leven zouden!'

Daar gaan we nog wat nader bij stilstaan, als we letten op een nodigend God. Eerst zingen we nog uit Psalm 25 vers 4 en 7:

's HEEREN goedheid kent geen palen;
God is recht, dus zal Hij door
Onderwijzing hen, die dwalen,
Brenge in het rechte spoor.
Hij zal leiden 't zacht gemoed
In het effen recht des HEEREN.
Wie Hem need'rig valt te voet,
Zal van Hem zijn wegen leren.

Gods verborgen omgang vinden
Zielen, waar Zijn vrees in woont;
't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden,
Naar Zijn vreêverbond, getoond.
d' Ogen houdt mijn stil gemoed
Opwaarts, om op God te letten;
Hij, die trouw is, zal mijn voet
Voeren uit der bozen netten.

Onze tekst spreekt ons van een Goddelijk appélwoord in bewogen dagen. We hebben daarin gezien dat die God hier spreekt als een eedzwerend God, als een ontfermend God en tenslotte in onze laatste gedachte als:

3. Een nodigend God

De Heere laat Zich in het woord van Ezechiël - in het laatste gedeelte van onze tekst - beschrijven als een nodigend God. De Heere is als het ware Zelf aan het woord, als Hij het bij herhaling toeroept: 'Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?' Het is een onderstreping van hetgeen we in onze tweede gedachte reeds hebben gehoord. De Heere laat het hier opnieuw klinken.

En wat moet de Heere er dan eigenlijk op laten volgen? Wat staat er in Psalm 81? 'Maar Mijn volk wou niet naar Mijn stemme horen.' Zo moet de Heere klagen in Psalm 81. Ja, zo moest de Heere zo vaak klagen over Zijn volk.

Maar er mochten er ook zijn die op het Woord des Heeren wél acht namen. Mogen die mensen er ook vandaag zijn, hier in de kerk? Het misschien te moeten uitroepen dat ze het niet weten hoe ze zich toch naar de troon der genade moeten wenden. Het misschien niet te weten hoe ze daar toch hun hele hart moeten uitstorten voor de Heere. De weg terug naar de Heere niet te kunnen vinden, niet te kunnen wederkeren.

Wederkeren...hoort u het? Bekering ís immers een wederkeren tot God! Maar nog meer, de bekering zal toch ook een afkeer van de wereld en de zonde inhouden, ja een inkeer tot uzelf. Dat u en jij het moet uitroepen: 'Wie ben ik toch geweest, mijn leven lang? Ik heb zoveel kwaad tegenover zoveel goed misdreven.'

We horen in ons tekstwoord een oproep om ons te onderzoeken hoe het staat op weg en reis naar de grote Godsontmoeting. Die reis kan nog maar zo heel kort zijn. Die reis kan spoedig eindigen. Eenmaal komt voor ons allen die dag dat de Heere spreken zal:

‘Het is genoeg.’ En daarom wordt het in onze tekst nog zo ernstig toegeroepen: *Bekeert u, bekeert u!*

Wat betekent dat: bekering? Dat is nu het afsterven van uw oude mens. ‘Is dat ook een sterven?’, zult u misschien vragen. Jazeker, dat is een stervenswég; een sterven aan de zonde, een kruisigen van de leden der zonde. Dat is een totale ommekeer, radicaal, tot in de wortel. Een afsnijding uit Adam!

Maar houdt bekering naast die afsterving van de oude mens nog meer in? Ja, een opstanding van de nieuwe mens! Ingeplant te worden in de Olijfboom Christus. Dan worden er andere levenssappen getrokken. Het komt openbaar in onze gedachten, woorden en werken. Dat betekent ook dat je voor het eerst gaat merken dat je leeg van God bent, dat je gaat zien dat je los van God bent. En tegelijkertijd komt er die roepende stem van verlangen om die God te mogen kennen. Die God Die zo goed en goeddoende is en tegen Wie je zwaar en menigmaal gezondigd hebt. Dat gaat nu voor die smart in de ziel zorgen. Die smart zo veel gezondigd te hebben, maar ook de verwondering dat je even zoveel keren gespaard bent in het heden der genade.

Is het al een wonder voor u? De Heere Zelf zegt in zijn Woord: *Want die tegen Mij zondigt, doet zijn ziel geweld aan; allen die Mij haten, hebben de dood lief (Spr.8:36)*. En in onze natuurstaat zijn we zo. En nochtans, tot op de dag van heden nog gespaard en gebracht onder het Woord des Heeren... Is het geen wonder?

We spreken van een liefelijke nodiging. Immers, een ontfermend God spreekt nog tot ons, jong en oud: *Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen*. En dan die vraag van de Heere die er op volgt: *Waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?* Hoort u het?

De Heere vraagt van ons een antwoord op de vraag: *Waarom zoudt gij sterven?* Misschien dat er één in ons midden is die het moet uitroepen: ‘Wat zal ik toch antwoorden?’ We mogen het u dan wel toeroepen: stort dan toch uit uw ganse hart, want Hij is een toevlucht te allen tijde! Om in die weg van buigen en bukken voor de Heere tot een rechte belijdenis van de zonde te komen. Want, dat is er onlosmakelijk aan verbonden. Het uit te roepen:

‘k Bekend’, o HEER’, aan U oprecht mijn zonden;
‘k Verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden;
Maar ik beleed, na ernstig overleg,
Mijn boze daân...

Ja, al mijn boze daden. Dan zie je de zonden voor ogen zweven, zonden waar je nooit meer aan dacht; ze worden levensgroot voor ogen gesteld. De Heere zegt het immers Zelf: ‘Ik zal ze ordentelijk voor ogen stellen.’ O, dan zien we dat we een verloren leven geleid hebben, een hemelhoge schuld hebben opgebouwd en tegen een goed en goeddoend God gezondigd.

Wat zegt Paulus hiervan? Hoe benoemt Paulus dit in zijn brief aan de Korinthiërs? Paulus spreekt van een droefheid naar God. Wat werkt die droefheid naar God? Een onberouwelijke bekering. Dat geeft wel strijd. Dat gaat niet gemakkelijk. Maar in de mogendheden des Heeren leert dat volk ook te strijden. De Heere geeft ze immers Zelf de krachten. Hij laat ze Zelf vanuit het Woord zien dat de weg van de boze eindigt in de

dood, in het naar verderf. Maar in de weg der bekering ontfermt de Heere zich over hem of haar. Dan gaan ze ook wat anders zien, zoals de dichter in Psalm 86:

HEER', door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven.

Ach, dan mag die zondaar wel weer eens ademhalen, wel eens moed vatten. Hebben ze dan die schuldvergeving? Laten we eens goed luisteren. Is er plaats voor gemaakt? Het is een volk dat niets anders kan verwachten dan te moeten sterven.

Hoe staat het in het laatste gedeelte van het tiende vers uit ons teksthofdstuk? Hoe zouden we dan leven? De dood op de hielen, de schuldeiser voor de deur, de schuldbrief thuisgekregen. De schuldbrief niet meer te kunnen negeren. Ja, die schuldbrief te moeten lezen, te moeten herlezen, te moeten instemmen. Te willen vluchten, maar nergens meer heen te kunnen. Maar dan is het echter ook waar: de Heere laat ze er echt niet in omkomen. Hij gaat ze juist bemoedigen.

We hebben Psalm 86 aangehaald. Is dat niet tot bemoediging van een volk dat niet weet hoe ze verzoend moeten worden? Is dat geen bemoediging om juist schreiend tot de Heere te vluchten, al je nood en ellende voor Hem neer te leggen? Als een rechteloze, als een arme. En toch, juist voor de armen van geest is nu het koninkrijk der hemelen. Zo bemoedigt de Heere, opdat er kracht uit ontvangen mag worden. In eigen kracht is het immers een verloren zaak.

In ons is geen kracht om ons te bekeren. Daar mogen we ons echter nooit achter verschuilen. Onze oudjes zeiden het wel eens: 'Probeer het maar, en dan kom je er achter dat je het inderdaad niet kunt, maar dan krijg je Hem zo nodig.' Hem, aan Wie nu alle macht is gegeven in de hemel en op de aarde. De Heere geeft krachten waar geen sterkte is. Wat hebben we dat toch nodig: kracht om tegen de zonde te strijden. Het zit zo diep in ons hart. En toch, de Heere geeft kracht om naar Zijn geboden te leven. Er komt immers een liefde tot de Heere en Zijn dienst: *Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachting de ganse dag* (Ps.119:97).

Dezelfde dichter voegt er echter wel een gebed aan toe: 'Wend, wend mijn oog van d' ijdelheden af.' O, hij voelt het wel: hij heeft zijn vlees er niet in mee. Het is immers een vleeskruisigende weg. Maar het is toch ook zo'n profijtelijke weg. Dan laten ze 's zondags hun plaats in de kerk niet leegstaan. Doordeweeks ziet u ze ook al trouw in de kerk. Ze gaan de Schrift en wat er op gegrond is naarstig onderzoeken. Het is alles uit de liefde.

Maar weet u waar ze nu ook achter gaan komen? Dat in het onderhouden van die geboden nu alles nog zo te kort is voor de zaligheid. Ze kunnen met hun goede werken, met hun bekering, met hun levensverbetering, met hun keus hun schuld niet betalen. En wat zien ze dan ook vaak dat er toch weer van die struikelingen zijn in hun leven. Ach, maar dan het wonder, dan gaat de Heere opnieuw nodigen en onderwijzen:

Wie heeft lust de HEER' te vrezen,
't allerhoogst' en eeuwig goed?

Wat krijgen ze dan voor onderwijs?

God zal Zélf zijn Leidsman wezen,
Leren hoe hij wand'len moet.

Dan steekt de Heere bij wijze van spreken opnieuw Zijn hand uit tot zo'n struikelend volk. Opdat ze aan Zijn hand zouden wandelen. Voel je wel, o bedrukte zondaar, mag je een beetje moed vatten?

En toch, waar moet het nu naar toe? Waar leidt nu die bekering toe, die droefheid naar God? Wat zegt Paulus: een onberouwelijke bekering tot... luistert u eens goed: tot zaligheid! En dat kan nu nooit zonder de Zaligmaker. Want nu is die Zaligmaker ook een mensenkind geworden. O, Ezechiël moest het telkens weer horen: 'Gij mensenkind!' Maar hij heeft ook dat Mensenkind (met een hoofdletter) mogen aanwijzen. Gods Zoon Die in het vlees zou komen en ook ís gekomen! Niet om mensenzielen te verderven, maar om die te behouden!

En in die weg schenkt Hij dat door het wonder. Zullen we dat niet vergeten? Door het wónder, hoor. Dat het onmogelijke voor u werkelijkheid gaat worden! Zo werkt de Heere. God werkt op Zijn eer en op Zijn verheerlijking aan. En die komt nu het meest tot uiting in de zaliging van de zondaar. Dan wordt het aan mijn kant een onmogelijke zaak om met God verzoend te worden. In een weg waarin nu alles wordt afgesneden wat van mezelf is: alle eigen gerechtigheid en alle eigen vroomheid. Zo is alle eigen heiligheid, zo zijn alle eigen bekeringen, alle tranen, alle gebeden, ja, alles tekort!

Er is maar Eén Middelaar Gods en der mensen. Daar mag en moet ik u op wijzen. Alleen in Hem is er behoudenis. In Hem Die ook vandaag nog nodigt: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven* (Matth.11:28). Vermoeid onder de zonde, belast onder de schuld. Dan kun je het niet meer houden, dan moet je bezwijken, staat er eigenlijk in de grondtekst.

Als er nu als het ware geen uitkomst meer schijnt, dan gaat de Heere voor de uitkomst zorgen. Hij zal immers niet achterblijven. Dan wordt die dierbare Christus geopenbaard in de ziel. Want alleen Hij kan rust geven. Alleen in Christus is er rust te vinden. In Hem, Die niet alleen Mensenkind is geworden, maar ook van eeuwigheid de Man Gods was en is. Van Hem heeft Jesaja geprofeteerd: *Door Zijn striemen is ons genezing geworden* (Jes.53:5). *De HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen* (Jes.53:6).

En waar dat nu in de ziel mag worden toegepast, waar het geloofsoog nu geopend wordt voor die hoogste Leraar ter gerechtigheid, is er blijdschap in het hart. In Hem vinden ze immers ontkoming. In Hem, Die zelf niet ontkomen kon. O, Hij onschuldig, geen bekering van node, heeft de schuld gedragen van Zijn volk tot op het vloekhout der schande. De Zijnen heeft Hij liefgehad, Zijn ziel uitgestort in de dood, tot een rantsoen voor velen.

O, dan zien we, gemeente, dat de Heere mild is in het schuldvergeven. Wel in een weg van recht; God ziet de zonde niet door de vingers. Maar eer Hij ze ongestraft liet, heeft

Hij ze gestraft in Zijn eigen lieve Zoon. In Hem heeft Hij alles tot zaligheid van zondaren gereed laten brengen.

En nu is het de Geest Die het uitdeelt, Die Geest, Die Christus verheerlijkt in het zaligen van zondaren. Ja van hen, die daar in hun zonden en ellenden, tot Hem, ja tot Hem alleen, zich ter genezing wenden. Bij Hem is nu alles te verkrijgen wat wij van nature missen. En juist in dat gemis, zal het ook vervuld worden door Hem Die nu aan Gods recht volkomen heeft voldaan. Hij, de Middelaar, Die een volkomen gerechtigheid teweeg heeft gebracht voor een volkomen zondaar!

Daarom komt er ook nu nog zo'n rijke nodiging tot u: *Waarom zoudt gij sterven?* De Heere drukt Zich heel mensvormig uit. Hij wil als het ware zeggen: Als je nu nog wandelt op die brede weg naar het naar verderf, wil Ik je nog waarschuwen. Dan houdt de Heere u nu opnieuw een stopbord voor. Weet u wat er op staat? *Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven?*

Amen.

Slotzang: Psalm 130:4

Hoopt op de HEER', gij vromen;
Is Israël in nood,
Er zal verlossing komen;
Zijn goedheid is zeer groot.
Hij maakt, op hun gebeden,
Gans Israël eens vrij
Van ongerechtigheden;
Zo doe Hij ook aan mij.